

Моя Ітака

Богдан Рубчак

Холонуть попелом іскри скронь,
зіниці меркнуть і пісня.
Хмарини ж ласку твоїх долонь
з блакиті пам'яті виснять.

Пливти нелегко з днів багажем :
я в море викинув все це.
Та відблиск слів твоїх береже
у море вкинене серце.

Лишав багато бажань, домів, —
путі опутали тіло.
Хотів, щоб шквал у слові шумів,
щоб слово вітром горіло.

Як довго плив я, і гріб, і брів,
за гріб був вітер високий.
Забув про спокій тінистих брів,
про слів безвітряних спокій.

Сваволя плавань тепер — полон,
а путь полинова, тьмава.
І я впливаю в твоє тепло,
мов човен у білу гавань.